

a fél hideg orkánja, ürgéék rá se hederitének, alszanak, beszélgetnek. Meglehet, még mesélgetnek is egymásnak, mint a mi embereink a bubos kemence mellett, csak éppen hogy nem pipáznak a mesehallgatásban.

Látjátok, milyen az ősz. Bizony, így van ez az emberek között is. Vannak, akik teli éléskamrával, meleg lakással örömmel várják a telet. És vannak, bizony sokan vannak olyanok is, akik félnek a közelgő téltől, mert se meleg ruhájuk, se meleg hajlékuk, se betevő falatjuk nincsen.

A gólyák, fecskék bizony nem is várják meg Tél-apó látogatását. Idejekorán bucsut vesznek tőlük és melegebb hazába szállnak.

Gárdonyi Géza.

Arad...

*A magyar gyászok erdejében
Köd permetez, bús szél zokog:
Gyászfátyolos Arad tövében
Mártírok lelke fellobog,
S mint vérző láng libeg az Ég felé.
— Miénk e láng, miénk! — s az Istené.*

*Miénk e láng ott messze, messze...
Nekünk világít biztatást,
S ígér a meggyöltört testvérnek
A hosszú éjre pirkadást,
Egy édes hajnalt s új napot,
Minőt eddig csak álmunk ringatott...*

*Tizenhárom láng, szent bitók helyén:
Dicsőségoszlop mindegyik!
Nem gyászt, nem jajt repítünk arra most,
Esküt susognak sziveink.
— Tizenhárom láng, értjük fényetek!
Magyarok vagyunk, szólunk véletek!*

*Megyünk Aradra mind a négy felől,
Majd egyszer ott találkozunk:
Szabadságoltárt ott emel szívünk
S új hittel ott imádkozunk...
Tizenhárom láng, áldjuk fényetek,
Hogy hivatok, és értünk égtetek!*

Móra László.